

OPINIONS

Tornabous, febrer de 2011

Nº 26

Qui és Déu...?

Recordo que de petita quan ens ensenyaven el catecisme, la primera pregunta que ens feien era: “¿Quién es Dios?” (llavors en el meu col·legi estava prohibit parlar en català) i en el llibre hi trobàvem la resposta que deia: “Dios es un ser perfectísimo creador del cielo y de la tierra”.

El vam aprendre de la mateixa manera que el Parenostre i tantes oracions... de carrerilla i com a lloros de repetició... No vam aprofundir en el seu contingut. La persona que impartia les lliçons ho feia amb tanta fermesa i convenciment que no hi va haver mai lloc pel dubte.

L'aprenentatge va ser tan intens que va quedar dipositat en un dels raconets del que en llenguatge col·loquial anomenem memòria, i avui, encara recordem les respostes i les oracions malgrat que, han sofert alguna modificació, o la falta de pràctica fa que, necessitem se'ns ajudi a recitar-les amb l'exactitud precisa que requereix cada moment.

Ha passat el temps... hem deixat de ser canalla i creure tot el que se'ns havia ensenyat amb tanta insistència basat en fets escrits en l'Antic i el Nou Testament. Hem adquirit nous coneixements que l'Església en el seu dia carregada de prepotència va censurar i deixar de banda. Evangelis i escrits realitzats amb veracitat i rigor per persones que també van estimar i seguir Jesús incondicionalment.

*Només va donar com a vàlids de L'Antic Testament, “El Pentateuc, Llibres profètics i deuterocanònics i Escrits”, un total de 49 llibres i, del Nou Testament, els escrits dels evangelistes, el llibre dels Fets dels Apòstols així com nombroses cartes de Sant Pau i d'altres... en total, 27 llibres. Tot plegat però, traduït amb poca exactitud degut a que, en els escrits originals hi havien expressions de llenguatge que podien tenir doble interpretació i sobre els quals, cada traductor, va fer la versió que li va semblar més adient... Malgrat l'haver adquirit nous coneixements, la pregunta segueix sent la mateixa.....
Qui és Déu...?*

Si ens fixem en la Història Sagrada i, en la part que correspon al “Gènesi 2:16,17,18”, la qual descriu el pecat dels nostres primers pares i les conseqüències que això va portar a l'humanitat. Ens podem fer una colla de preguntes.

Per què un Ser tan perfecte, va crear a l'home i la dona imperfectes capaços de caure en la primera temptació que se'ls va presentar...? Ell com omnipotent ja sabia que pecarien... Per què va permetre que fossin temptats...? Aquests fets es basen en mites d'altres religions per fer més comprensible el misteri de la creació...?

Moltes preguntes que quan fem a persones religioses obtenim una sola resposta “Déu ens va fer lliures per pecar o no... etc. etc.”. Un argument molt feble per a persones que la seva fe és dubtosa.

I què és la fe...? Una creença no fonamentada en un motiu palpable, que es pren com a veritat sense tenir la certesa de que existeix. Una varietat de la fe, és imaginar-nos un ésser o varis (segons la religió que es practiqui), creador de l'univers, poderós, infinitament bo al que es pot recórrer en tot moment...

Però... malgrat que la fe, és un dels puntals en que es basen i estructuren moltes religions, entre elles el cristianisme; hem llegit en distints episodis de l'Antic Testament que no sempre se'ns presenta a Déu amb les qualitats descrites, sinó amb la severitat d'un jutge implacable, carregat d'ira i venjatiu i... en el Nou Testament, que va enviar el seu "Fill" a patir calvari, crucifixió i mort per redimir els nostres pecats.

Pensant com humans, quin pare o mare deixaria patir el seu fill d'una manera semblant...? No podem entendre perquè Déu pare, encara que fos per amor als homes, va permetre esdeveniments tant cruels.

En l'actualitat, el concepte que ens havíem format de Déu per culpa de les explicacions que rebíem de "Les Sagrades Escripures" ha canviat.. Avui se'ns parla d'un Déu comprensiu, ple d'amor que tot ho perdona, com demostra la paràbola del Fill Pròdig i d'altres relats narrats per Jesús. Però compte... no estem confonent Jesús amb Déu...?

Déu és Déu... no tenim cap mostra palpable de que sigui d'una manera o d'un altra. Per què parlem en tantes circumstancies i amb tanta insistència en el seu nom...? Qui ens ha donat aquest dret...? Tenim lleis i legisladors que, amb uns paràmetres d'ètica i moral, posen ordre al guirigall que hi ha en cada societat però, són lleis que sempre han estat establertes sota una lògica humana... mai divina.

Qui té doncs capacitat per decidir que està bé o malament en nom de Déu...? Les decisions són el punt final per acomplir un objectiu sigui del ordre que sigui però, no poden estar basades en una cosa tan subjectiva com és la fe.

S'han omplert molts llibres i s'han fet molts debats sobre la idea de Déu. La història és plena de grans filòsofs, Aristòtil, Plató, Sòcrates, Sant Anselm, Sant Tomàs d'Aquino, Descartes, Kant... i d'altres. Cadascú amb una gran intel·ligència i una manera de pensar pròpia però, que moltes vegades les seves idees es contraposen sobre tot, en el que fa referència a Déu.

Sant Tomàs d'Aquino va ser religiós dominic i no va posar mai en dubte l'existència de Déu. Les seves últimes paraules abans de morir van ser "Sempre he escrit i manifestat la meva fe en Crist i el meu amor per l'església catòlica". Paraules que ens mostren la seva personalitat i manera de pensar sense haver d'entrar a analitzar cap dels seus escrits. Va ser autor de la famosa "Summa Teològica", i va fer que la filosofia d'Aristòtil, de la qual n'era seguidor, arribés a formar part de les ensenyances catòliques. Ha sigut el més famós professor de filosofia que ha tingut l'Església.

Descartes va escriure llibres molt importants com "El discurs del mètode". Quasi tot ho basava i demostrava mitjançant les matemàtiques. A part de ser un gran matemàtic, va ser filòsof, i considerava necessària la idea de Déu. Deia que les idees són un producte de la imaginació que no les podem palpar però, les necessitem, doncs formen part juntament amb el nostre cos, de la globalitat del que som. Per tant, la idea que pot haver-hi un déu, era per a ell, factible. Va tenir molts seguidors i detractors.

Kant, que tot ho passava pel sedàs de la raó, ho expressa molt bé en el llibre "Crítica de la raó pura". No nega a Déu com idea, però sí com a ser tangible i sobre tot nega el fet religiós com únic mitjà per arribar a un Creador.

I els ateus i els agnòstics què en pensen...? Els uns, que només es pot creure el que es pot demostrar, per tant, Déu no existeix... Per què no hem de creure que hi ha un Déu...? per què no és tangible...? Tampoc ho són els pensaments i tots sabem que existeixen... Els agnòstics són permissibles, no refusen la idea d'un Déu directament, ni l'accepten en la seva totalitat. Depèn del moment en el que es desenvolupa la seva vida, hi creuen... o no.

Creure en un déu, o en una energia superior, és inherent a una bona part de la humanitat que necessita recórrer a algú sobrenatural en moments de desencís o desesperació...

*Malgrat l'enorme varietat d'opinions de persones intel·ligents molt qualificades... Qui té una resposta clara i contundent a la pregunta de... **Qui és Déu...?***

Mª Mercè Usón

Pare

Pare

*digueu-me què
li han fet al riu
que ja no canta.
Rellisca com un barb
mort sota un pam
d'escuma blanca.*

Pare

que el riu ja no és el riu.

Pare

*abans que torni l'estiu
amagui tot el que és viu.*

Pare

*digueu-me què
li han fet al bosc
que no hi ha arbres.
A l'hivern no tindrem foc
ni a l'estiu lloc per aturar-se.*

Pare

que el bosc ja no és el bosc.

Pare

*abans de que no es faci fosc
ompliu de vida el rebost.
Sense llenya i sense peixos, pare,
ens caldrà cremar la barca,
llaurar el blat entre les enrunes, pare,
i tancar amb tres panys la casa
i deia vostè...*

Pare

*si no hi ha pins
no es fan pinyons
ni cucs, ni ocells.*

Pare

*on no hi ha flors
no es fan abelles,
cera, ni mel.*

Pare

que el camp ja no és el camp.

Pare

*demà del cel plourà sang.
el vent ho canta plorant.*

Pare

*Ja són aquí...
Monstres de carn
amb cucs de ferro.*

Pare

*no, **NO TINGUEU POR,**
i digueu que no,
QUE JO US ESPERO.*

Pare

que estan matant la terra.

Pare

*deixeu de plorar
que ens han declarat la guerra.*

Joan Manel Serrat

Sabeu quanta gent gran hi ha que com el **Pare** de la cançó d'en Serrat voldria rebre una abraçada i poder escoltar a cau d'orella que algú els diu...? **No tingueu por... que soc aquí i us estimo...** Molta. El "señó Juan", el Salvadó, el Sevilla i la Maria que encara es fan tendreses per pal·liar la seva solitud, la Manuela, la Sra. Antonia, bonica i dolça... i tants i tants i tants...

Mª Mercè Usón

Reflexions de saviesa

- El fonament d'una determinació sempre és un dubte però, dubtar massa fa perdre moltes ocasions.
- La rosa creix ufanosa i desprèn la seva olor, malgrat ser en mig d'un munt d'espines.
- L'amor s'ha **d'exterioritzar i compartir** si no... es **marceix i mor**.

Cuina:

Carxofes estofades:

Ingredients per a 4 persones:

- 10 carxofes o més segons la mida i la gana.
- 1 Ceba.
- All i julivert.
- Bacó o cansalada viada tallada a daus petits. (La quantitat que creieu oportuna).
- 4 ous.
- 1 pastilla de brou concentrat.
- Oli, sal i un polsim de pebre.

Elaboració:

Poseu els ous a bullir mentre traieu totes les fulles dures de les carxofes, elimineu la part de dalt i peleu la part de baix com si fos una fruita deixant només la part blanca i una mica de cua. Traieu la pelussa que tenen en el seu interior i depèn de la mida partiu-les en quatre o sis trossos. Pareu compte, els dits de manipular les carxofes queden negres i costa molt de treure.

Dins un olla a pressió o cassola, poseu a sofregir la ceba i el bacó o cansalada a daus petits, quan la ceba estigui transparent afegiu les carxofes, una bona picada feta picolant el rovell de tres ous endurits amb l'all i julivert, la pastilla de brou i el polsim de pebre juntament amb l'aigua suficient perquè després de guisat quedi una salsa no massa clara.

Si les feu dins l'olla a pressió no la tanqueu fins que hagueu rectificat de sal el seu contingut, doncs les pastilles de brou en porten. En 10 minuts seran cuites. Si ho feu en una olla convencional tarda més, però podeu anar vigilant la cocció i afegir o treure aigua i sal al vostre gust. En el moment de servir-les afegiu les clares a quadrets .

Coliflor farcida:

Ingredients per quatre persones:

- 1 bona coliflor.
- 2 patates. (Optatives).
- Xampinyons. **O** carn picada, **O** tonyina i ou dur, **O** qualsevol cosa que tingueu a mà i us agradi.
- All i julivert pels xampinyons.
- Formatge rallat.
- Sal i oli.

Elaboració:

Bulliu la coliflor amb les patates a trossos i la sal corresponent. Quan estigui ben cuita escorreu-la i xafeu-la amb una forquilla, (mai amb una batedora doncs quedaria aigualida). Reserveu-la. En una paella amb una mica d'oli poseu els xampinyons amb l'all i el julivert picat. Els xampinyons deixen anar aigua, quan l'hagin engolit de nou, vol dir que ja estan al punt.

Folreu una safata per anar al forn amb paper de plata. I poseu una base de coliflor ja xafada i una capa de xampinyons, o, la carn picada prèviament passada per la paella o, la barreja de tonyina i ou dur. Cobriu el farcit amb una altra capa de coliflor i formatge rallat i ho gratineu al forn.

I..... BON PROFIT